

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Şer'î Hükümler ile Kayıtlı Olmanın Değerini Düşürmek, Siyâsî Çalışmadaki Kokuşmuşluğun Temelidir

Seçim zamanının yaklaşmasıyla birlikte partiler, muttakiler için hazırlanmış genişliği semâvât ve arz kadar olan Cennet'e karşılık elde edilecek üç beş dirhem yahut geçici bir çıkar yahut dünyalık pahasına vicdanların, kıymetlerin, hatta daha kıymetli şeylerin satıldığı köle pazarları kurmak amacıyla cemaatleri, kabîleleri ve şahısları kazanmak için yoğun bir sürece girmektedirler. Böylece onların bu siyâsî çalışmaları, amellerin en düşüğü haline gelmektedir.

Bu da siyâsî çalışmanın, amellerin en üstünü ve en büyüğü olduğu halde gerçekleşmektedir; çünkü siyâsî çalışma, Nebîlerin, Rasullerin ve Râşid Hâlifelerin amelidir. Nitekim Muslim, Sahîh'inde Ebu Hazm'dan şöyle dediğini rivâyet etmiştir:

قَاعَدْتُ أَبَا هُرَيْرَةَ خَمْسَ سِنِينَ. فَسَمِعْتُهُ يُحَدِّثُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: (كَانَتْ بُنُو إِسْرَائِيلَ تَسُوسُهُمُ الْأَنْبِيَاءُ، كُلَّمَا هَلَكَ نَبِيٌّ خَلَفَهُ نَبِيٌّ، وَإِنَّهُ لَا نَبِيَّ بَعْدِي. وَسَتَكُونُ خُلَفَاءُ فَتَكْثُرُ) قَالُوا: فَمَا تَأْمُرُنَا؟ قَالَ: "قُوا بِنَيْعَةِ الْأَوَّلِ فَأَلَّوْا. وَأَعْطَوْهُمْ حَقَّهُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ سَائِلُهُمْ" Ebâ Hurayra ile beş sene oturdum. O'nu, Nebî SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem'in şöyle dediğini tahdis (hadis olarak rivâyet) ederken işittim: *"İsrâiloğulları, Nebîler tarafından siyâset ediliyordu (yönetiliyordu). Bir Nebî vefât edince, bir diğeri ona halef oluyordu. Artık Benden sonra Nebî yoktur. Hâlifeler olacak da çoğalacaklardır."* Dediler ki: *"Öyleyse bize ne emredersiniz?"* Dedi ki: *"Önceki ilk bey'atinize sadâkat gösterin ve haklarını onlara verin. Muhakkak ki Allah, yönettikleri hakkında (ne yaptıklarını) onlara soracaktır."*

Siyâsî çalışma, insanların işlerini gözetmek anlamındaki siyâset ile ilişkili olmasından ötürü amellerin en üstünüdür. Çünkü bu, insanı, kendisini önemseme düzeyinden başkalarını da önemseme düzeyine yükseltir. Dolayısıyla Ümmet ancak ve sadece böylesi bir yükseliş ile çöküntüden kurtulur ve gafletten uyanır ki böylece, gözlerden ırak bir halde iken süratle bir lider ve kılavuz haline gelir.

Siyâsî çalışmada yaşanan çöküntünün tek bir sebebi vardır; fertler ve topluluklar halinde şer'î hükümler ile kayıtlı olmanın kıymetini hayatımızdan düşürmemizdir. Bu da genel anlamda fertlerin ve toplulukların, şer'î hükümlere bağlanma meselesini ihmâl etmeleri şeklinde tezâhür etmektedir. O kadar ki egemen kamuoyu, şer'î hükümlere hiçbir kıymet vermez hale geldi. Çünkü artık fertlerin ve toplulukların ölçüsü, İslâm olmaktan, helâl ve harâm olmaktan çıktı. Bilakis artık ölçü; Kâfir Batı'nın ölçüsü olan menfaatçilik oldu. Menfaat olsun da helâl mi olsun, harâm mı olsun, kimse itibar etmez oldu. O nedenle görürsünüz ki fertler, falanca yahut filanca partinin faaliyetlerine katılırlar, ancak bu katılım, o partinin üzerine oturduğu fikri etüt ederek ulaşılacak gerçeği araştırmaya dayalı bir katılım olmaz, aksine fikri ve dâveti bâtil olsa bile, sırf maddî çıkarlarını hangi partinin gerçekleştireceğini araştırmaya dayalı olur.

Partilerin ve kitlelerin durumu da insanların durumundan farklı değildir. Bilhassa bunlar, cemiyetçilik, yani ölçüleri fikir değil menfaatçilik, hatta bakanlık arayışı veya bakan olmak üzere maddî çıkarlarını gerçekleştirmek olan fertlerin bir araya toplanması esâsı üzerine ortaya çıkmışlardır. Sonra bunlar yönetim konumuna ulaşırlar ve oylarını aldıkları insanlara her tür zulmü ve kötülüğü revâ görürler. Nitekim onlar, ellerine geçirdikleri ülke servetlerini, fert ve topluluk olarak bâtil destekleyen ve Allah katında bir sineği kanadı kadar değeri olmayan maddî çıkarlarını gerçekleştiren bir ganimet bilirler, sıradan halk yığınlarının heder edildiği bu köle pazarında ceplerini dolduran bir yağma görürler. Böylelikle MaâzAllah Cehennem'e giden yolu hazırlarlar.

Ey Müslümanlar! Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın bizi şereflendirdiği ölçü, kesinlikle menfaatçilik değildir, bilakis ancak ve sadece helâl ve harâmdır. O halde helâl ve harâm sınırında durmak gerekir. Helâl yapılır, -hayat için gerekli dahi olsa- harâmdan kaçınılır. Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurmuştur: وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا "Allah ve Rasulü, bir işe hükmettikleri zaman mü'min bir erkek ve mü'min bir kadına kendi işlerinde artık seçme hakkı yoktur. Her kim Allah'a ve Rasulü'ne isyan ederse apaçık bir sapıklıkla sapıtmış olur." [el-Ahzâb 36] Ve şöyle buyurmuştur: وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ “Rasul size neyi getirdiyse onu alın, neyi yasakladıysa ondan kaçın. Allah’tan korkun. Çünkü Allah’ın azabı çetindir.” [el-Hasr 7] Bunların dışında daha pek çok delil vardır.

Muhakkak ki şer’î hükümler ile mukayyet olmak, hayatın esâsıdır, îmânın semeresidir. İşte bu esâsa göre hayatın gidişâtı disipline edilmelidir. Çünkü şer’î hükümler ile mukayyet olmak, hem Müslümanın seciyelerinden bir seciyedir, hem de hayatımızın yegâne hâkimi olmalıdır. Tâ ki Allah Subhânehu’nun ihlâslı kulları olabilelim, eylem ve söylem bazında yaşamımızı helâl ve harâm ile düzenleyebilelim ve fertlerden, topluluklardan ve partilerden yönetenleri ve yönetilenleri bu esâs üzere muhâsebe edebilelim.

Ey Müslümanlar! Allah [Subhânehu ve Te’alâ], üzerimize farz kıldığı şer’î çalışmayı yapabilmemizin yolunu göstermiş, belirli şer’î vasıflara sahip partiler ve kitleler içerisinde yer almamızın farziyetine işaret etmek üzere bunu, “kurtuluş” lafzı ile karîne haline getirip kat’î bir emir olarak emretmiştir. Allah [Azze ve Celle] şöyle buyurmuştur: وَلَتَكُنْ مِّنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ “Aranızda, Hayr’a [İslâm’a] dâvet eden, ma’rufu emreden ve münkerden nehyeden bir ümmet [siyâsî hizb] bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir!” [Âl-i ‘İmrân 104]

Bu âyet-il kerîmede Allah [Subhânehu ve Te’alâ] kat’î bir emir olarak, Müslümanlara içlerinden bir ümmet, yani bir cemaat çıkarmalarını emretmiştir. Cemaat ise, aynı maksat üzere bir araya gelmelerinden ötürü “ümmet” olarak tanımlanmıştır ki bu açıkça Hizb’e (siyâsî partiye) delâlet eder. Nitekim Lisân-ul Arab’da şöyle geçer: “Hizb, insanlardan bir sınıftır. Yine bir adamın askerleri ve adamlarıdır. Bir adamın hizbi ise onu görüşü üzerinde olan dostlarıdır.” İstilahta ise Hizb; “fertlerinin îmân ettiği ve vâkıada ortaya çıkarmak istediği küllî yahut cüz’î bir fikir üzere kurulan kitleleşme yahut cemaatleşmedir.” Buradan görülür ki bir hizbin esâsı fikir olmalıdır. O nedenle mezkur âyetle Müslümanlardan talep edilen, İslâm fikri, yani hayra (İslâm’a) dâvet ve emr-i bi’l ma’rûf ve nehy-i an’îl munker fikri üzere kitleleşmedir.

İslâm, hayat vâkıasında tatbîk ve tenfiz konumundan düşürüldüğüne göre, böylesi bir kitleleşmenin en öncelikli meselesi; Râşidî Hilâfet Devleti’ni kurarak İslâmî hayatın yeniden başlatılması yönünde çalışmak suretiyle, İslâm’ı hayat vâkıasında yeniden ortaya çıkarmak olmalıdır. Yine âyetle geçtiği gibi, bir veya birden fazla hizbin kurulması emri, bir farzı, yani İslâm’a dâvet ve emr-i bi’l ma’rûf ve nehy-i an’îl munker farzını yerine getirmek için olduğuna ve bilhassa yalnızca bu farzı yerine getirenlere hasredilmiş “kurtuluş” kelimesi ile karîne haline getirildiğine göre, böylesi bir çalışma yürüten bir hizb ile birlikte çalışmak da farz olur.

Ey Müslümanlar! İslâm fikri esâsına dayanmayıp laiklik, bölgecilik, kabîlecilik, milliyetçilik ve vatancılık gibi küfür fikirlerini esas alan tüm partileri kaldırıp atmak üzerinize farzdır. Çünkü bu partiler, ne İslâm meselesini gerçekleştirmek için çalışırlar, ne de ma’rufu emredip munkerden nehyederler. Üstelik bu partiler ile birlikte çalışmak, İslâm’ın hayat vâkıasında ortaya çıkarmak için çalışmamanın günâhını da boyunlarınızdan düşürmez. Nitekim Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in şu kavli ile sakındırdığı işte bu günâhtır: مَنْ خَلَعَ يَدًا مِنْ طَاعَةِ لَقِيَ اللَّهَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا حُجَّةَ لَهُ وَمَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً “Her kim itaatten elini çekerse, Kıyâmet Günü’nde lehine hiçbir delil bulunmaksızın Allahu Te’alâ’nın karşısına çıkar. Her kim de boynunda bey’at olmadan ölürse câhiliye ölümü ile ölmüş olur.”

Dolayısıyla bu tür partilere katılmak, harâmdır, günâhtır ve Allah’a isyandır. Şu halde hepimize düşen; Allah [Subhânehu ve Te’alâ]’nın vaadi ve Rasulü [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]’in müjdesi olan Nübüvvet Minhâcı üzere Râşidî Hilâfet Devleti’ni kurarak İslâmî hayatı yeniden başlatmak için çalışanlar ile birlikte çalışmaktır. Muhakkak ki hem kurtuluş ve izzet, hem de dünyanın ve Âhiretin hayrı ve saadeti ancak bundadır.

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir
Sudan Vilâyeti

H. 02 Cumâde’l Ülâ 1429
M. 08 Mayıs 2008